

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Decizia nr.1551

Dosar nr.760/45/2008

Ședința publică de la 18 martie 2010

Președinte: X	- Judecător
X	- Judecător
X	- Judecător
X	- Magistrat asistent

S-a luat în examinare recursul declarat de S.C."X." SA .X. împotriva sentinței civile nr.95/CA din 1 iunie 2009 a Curții de Apel .X. - Secția de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal s-au prezentat recurenta-reclamantă S.C."X." SA .X. reprezentată de avocatul .X. X și intimata-pârâtă Agenția Națională de Administrare Fiscală, prin consilierul juridic X.

Procedura completă.

Nemaifiind alte cereri de formulat și probe de administrat, Înalta Curte a acordat cuvântul reprezentanților celor două părți, cu privire la recursul declarat în cauză.

Avocata .X. .X., în reprezentarea recurente S.C."X." SA .X. , a susținut recursul declarat de societate, solicitând admiterea acestuia, casarea hotărârii atacate, cu trimitere spre rejudecare pentru analizarea întregului material probator.

Intimata-pârâtă Agenția Națională de Administrare Fiscală a solicitat respingerea recursului ca nefondat, menținerea ca legală și temeinică a hotărârii recurate și respingerea acțiunii ca neîntemeiată.

ÎNALTA CURTE

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

Reclamanta SC .X. SA a solicitat în contradictoriu cu pârâta Agenția Națională de Administrare Fiscală, anularea deciziei nr.243 din 04.07.2008. anularea parțială a deciziei de impunere nr.X/13.1

1.2007, anularea parțială a raportului de inspecție fiscală nr..X./05.11.2007 și obligarea pârâtei la plata cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii, reclamanta a arătat că la data de 13.08.2009. Agenția Națională de Administrare Fiscală a întocmit raportul de inspecție fiscală nr. .X. 05.1 1.2007 și a emis decizia de impunere nr.X/13.11.2007, prin care s-a stabilit în sarcina reclamantei obligația de plată a sumei totale de X lei.

În urma contestației formulate s-a emis decizia nr.X 04.07.2008.

Reclamanta a criticat aceste acte arătând că a fost majorată nelegal baza de impunere cu suma de X lei pentru anul 2005 și suma de X lei pentru anul 2006, în total X lei, reprezentând majorări de întârziere și daune interese datorate către Autoritatea de Valorificare a Activelor Statului, acționarul majoritar al SC .X. SA, pentru neplata la termenele legale a dividendelor datorate pentru anii 1995-2001.

Curtea de Apel .X. – Secția de contencios administrativ și fiscal, prin sentința civilă nr.95/CA din 1 iunie 2009, a respins ca nefondată acțiunea formulată de reclamanta S.C." .X." SA .X. .

Pentru a pronunța această sentință, instanța a reținut următoarele:

1) În ceea ce privește cheltuielile în sumă de X lei pentru neplata la termen a dividendelor pentru anii 1995 - 2001, pentru care autoritatea fiscală a calculat impozit pe profit în sumă de X lei și majorări de întârziere aferente în sună de X lei, instanța a reținut că, în speță, sunt incidente dispozițiile art.21 alin.(4) lit.b) din Legea nr.571/2003, conform cărora nu sunt deductibile amenzile, confiscările, majorările de întârziere și penalitățile de întârziere datorate către autoritățile române, potrivit prevederilor legale.

2) Referitor la impozitul de profit, în sumă totală de X lei, prin întregirea bazei de impozitare cu suma de X lei, achitată de societate în anii 2005 și 2006 Clubului de Volei X .X. pentru reclamă și publicitate în baza contractului nr.X din 15 decembrie 2004, curtea de apel a reținut că, în cauză nu sunt incidente dispozițiile art.21 alin.(4) lit.m) din Legea nr.571/2003 și că nu sunt probe din care să reiasă că serviciile de publicitate au fost efectiv prestate.

3) Cât privește impozitul pe profit în sumă de X lei stabilit ca urmare a întregirii bazei impozabile cu suma de X lei ce rezultă din însumarea cheltuielilor de X lei pentru anul 2005, iar pentru anul 2006 a cheltuielilor de X lei efectuate în farmacii, X lei efectuate prin farmaciști și medici și X lei pachete servicii turistice prin farmacii, instanța de fond a reținut că aceste cheltuieli contravin dispozițiilor art.9 alin.1 din Reglementările privind publicitatea pentru produsele

medicamentoase de uz uman, nefiind deductibile la calculul impozitului pe profit.

4) Referitor la taxa pe valoare adăugată de X, stabilită suplimentar, instanța de fond a reținut că a fost calculată corect și că reclamanta nu a efectuat cheltuielile respective în folosul operațiunilor sale taxabile.

Conchizând instanța a reținut că majorările de întârziere urmează soarta obligațiilor fiscale principale care au determinat calcularea lor.

Împotriva acestei sentințe considerată nelegală și netemeinică a declarat recurs reclamanta S.C."X." SA .X. .

Recurenta a susținut, în esență, următoarele motive de recurs:

1) Instanța de fond a fost părtinitoare, întrucât a luat în considerare numai susținerile instituției statului, aducându-i astfel, atingere dreptului de apărare al recurenteii.

2) Motivarea instanței de fond este total greșită în ceea ce privește asimilarea sumelor datorate de către reclamantă către Autoritatea pentru Valorificarea Activelor Statului, cu creanțele bugetare, de vreme ce regimul juridic al acestei sume este reglementat de art.1 pct.36 din Legea nr.441 din 22 noiembrie 2006, pentru modificarea și completarea Legii nr.31/90 privind societățile comerciale și a Legii nr.26/1990 privind registrul comerțului.

3) Referitor la obligarea la plata de daune interese, recurenta a susținut că acestea sunt deductibile fiscal și nu justifică de ce instanța le-a încadrat în art.21 alin.(4) lit.b) din Codul fiscal și nu în prevederile art.21 alin.(1) din acest cod, coroborate cu pct.23 lit.(d) din H.G. nr.44/2004 din normele de aplicare a Codului fiscal care prevăd deductibilitatea fiscală expresă a daunelor - interese din raporturile comerciale.

4) Cu privire la sumele achitate de către recurentă Clubului de Volei „X” .X. pentru reclamă și publicitate pentru anii 2005 - 2006, în baza contractului de reclamă și publicitate nr.185 din 15 decembrie 2004, recurenta susține că organul de control a dispus în mod nelegal nedeductibilitatea acestora.

Astfel, susține recurenta, prin expertiza financiar-fiscală efectuată în cauză, pe care instanța nu a luat-o în calcul, expertii constată că aceste cheltuieli sunt deductibile fiscal în totalitate, întrucât acestea au contribuit în egală măsură cu celelalte activități de sponsorizare și promovare la creșterea veniturilor societății de peste 300%.

5) În ceea ce privește cheltuielile ce reprezintă tichete valorice și bunuri acordate prin intermediul distribuitorilor și farmaciștilor, în

vederea stimulării vânzărilor de medicamente, recurenta susține că în mod greșit au fost încadrate la categoria cheltuielilor de protocol, cheltuieli care de regulă au deductibilitate limitată.

6) Referitor la TVA stabilită suplimentar, aceasta a fost calculată la sumele ce nu au fost admise ca deductibile la impozitul pe profit, deși aceste cheltuieli au reglementare juridică proprie (art.21 alin.2 lit.(d) și (i) din Codul fiscal), ele fiind deductibile atât în ceea ce privește profitul impozabil cât și TVA datorat.

Recursul este nefondat.

În fapt, la data de 13 august 2009, Agenția Națională de Administrare Fiscală a întocmit raportul de inspecție fiscală nr..X. din 5 noiembrie 2007 și a emis decizia de impunere nr.X din 13 noiembrie 2007, prin care s-a stabilit în sarcina reclamantei obligația de plată a sumei de X lei.

Urmare a contestației formulată de societate, Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor a emis decizia nr.X din 4 iulie 2008, a cărei anulare, alături de aceea a Raportului de Inspecție Fiscală, o solicită reclamanta, prin acțiunea de față.

Reclamanta susține că, majorările de întârziere și daunele interese datorate către Autoritatea pentru Valorificarea Activelor Statului , pentru neplata la termenele legale a dividendelor datorate pentru anii 1995 - 2001, sunt deductibile legal, întrucât Autoritatea pentru Valorificarea Activelor Statului nu face parte din categoria autorităților române și nici din categoria administrației publice centrale sau locale și, de asemenea, Autoritatea pentru Valorificarea Activelor Statului nu a figurat și nu a lucrat niciodată în regim de putere publică.

Această critică nu poate fi primită, deoarece reclamanta a înregistrat în perioada 2005 - 2006, drept cheltuieli deductibile fiscal, suma de X lei reprezentând majorări de întârziere și daune datorate către Autoritatea pentru Valorificarea Activelor Statului, pentru neplata la termenele legale a dividendelor pentru anii 1995 - 2001. Organele de inspecție fiscală au constatat ca nedeductibile la calculul profitului impozabil, cheltuielile cu majorările și daunele către Autoritatea pentru Valorificarea Activelor Statului pentru neplata în timp a dividendelor datorate pentru perioada 1995 -2001 și au stabilit în sarcina societății impozit pe profit în sumă de X lei și majorări de întârziere aferente în sumă de X lei, în temeiul art.21 alin.(4) lit.b) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal.

Potrivit dispozițiilor art.1 alin.(2) din O.U.G. nr.23/2004 privind unele măsuri de reorganizare a Autorității pentru Valorificarea Activelor Bancare coroborată cu O.U.G. nr.51/1998, Autoritatea

pentru Valorificarea Activelor Statului este instituție de specialitate a administrației publice centrale, cu personalitate juridică, în subordinea Guvernului.

Conform acestor dispoziții legale, Autoritatea pentru Valorificarea Activelor Statului acționează în regim de putere publică, ceea ce face aplicabile dispozițiile art.21 alin.(4) lit.b) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, potrivit cărora nu sunt deductibile amenzile, confiscările, majorările de întârziere și penalitățile de întârziere datorate, potrivit legii, către autoritățile române.

Referitor la sumele achitate de societate către Clubul de Volei „X” .X. pentru reclamă și publicitate pentru anii 2005 - 2006 în baza contractului de publicitate nr.185/2004, în mod corect instanța de fond a reținut că, în speță, nu sunt probe din care să reiasă că serviciile de publicitate au fost efectiv prestate, obligând astfel societatea la plata impozitului pe profit în sumă de X lei, prin întregirea bazei de impozitare cu suma de X lei.

Așa fiind, susținerea recurentei referitoare la aplicabilitatea, în speță, a prevederilor art.21 alin.(2) lit.d) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, nu pot fi primite de vreme ce aceasta nu a prezentat documentele din care să rezulte modul în care plățile efectuate către Clubul Feminin de Volei Penicilina .X. au contribuit la realizarea veniturilor societății și nici costurile făcute cu difuzarea mesajelor publicitare.

În ceea ce privește impozitul pe profit în sumă de X lei stabilit ca urmare a întregirii bazei impozabile cu suma de X lei ce rezultă din însumarea cheltuielilor de X lei pentru anul 2005, iar pentru anul 2006 a cheltuielilor de X lei efectuate prin farmacii, X lei efectuate prin farmaciști și medici și X lei pachete servicii turistice prin farmacii, în mod corect organul fiscal a reținut regimul juridic al acestor cheltuieli ca fiind acela reglementat de dispozițiile art.21 alin.(3) lit.a) din Codul fiscal, ca fiind cheltuieli de protocol de deductibilitate limitată, respectiv cheltuieli de protocol. În acest sens sunt și dispozițiile art. 9 alin.(1) din Reglementările privind publicitatea pentru produsele medicamentoase de uz uman, aprobate prin Ordinul nr.263/2003 al ministrului sănătății și familiei, potrivit căreia publicitatea produselor medicamentoase are drept destinatar persoane calificate să le prescrie sau să le distribuie, acestora netrebuind să li se ofere, să li se acorde sau să li se promită avantaje în bani sau în natură cu excepția celor care sunt necostisitoare și relevante pentru protecția medicală și farmaceutică, iar potrivit alin.(4) al acelu .X. articol, persoanele calificate să prescrie sau să distribuie produse medicamentoase nu

trebuie să solicite sau să accepte nici un fel de stimulente interzise prin alin.(1).

Nici critica din recurs privitoare la taxa pe valoarea adăugată, stabilită suplimentar, de X lei nu poate fi primită.

Astfel, potrivit art.145 alin.(3) din Codul fiscal, condiția pentru deducerea taxei pe valoare adăugată este ca bunurile și serviciile achiziționate să fie destinate utilizării în folosul operațiunilor taxabile ale persoanei impozabile.

Cum reclamanta nu a dovedit că serviciile de promovare prevăzute de contractul nr.185/2004 au fost efectiv prestate și având în vedere că acordarea de bunuri și bani farmaciilor, farmaciștilor și medicilor s-a făcut cu încălcarea legii, că în mod corect organul fiscal a calculat taxa pe valoare adăugată.

Examinând și din oficiu hotărârea atacată sub toate aspectele de legalitate și temeinicie și neconstatându-se existența motivelor de casare, recursul va fi respins ca nefondat.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
IN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Respinge recursul declarat de S.C."X." SA .X. împotriva sentinței civile nr.95/CA din 1 iunie 2009 a Curții de Apel .X. – Secția de contencios administrativ și fiscal, ca nefondat.

Irevocabilă.

Pronunțată, în ședință publică, astăzi 18 martie 2010.

JUDECĂTOR,	JUDECĂTOR,	JUDECĂTOR,
X	X	X

MAGISTRAT ASISTENT,
X